SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE ELEANOR SHARPSTON, predstavljeni 9. junija 2011 [1]

1. Odvetnik družbe Bell & Ross BV (v nadaljevanju: pritožnica) je, potem ko je pred potekom roka za vložitev tožbe po telefaksu poslal tožbo za razveljavitev odločbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (UUNT), sodnemu tajništvu Splošnega sodišča Evropske unije (v nadaljevanju: sodno tajništvo) poslal sedem izvodov iste tožbe. Ti izvodi so v sodno tajništvo prispeli po poteku roka za vložitev tožbe, toda v roku desetih dni, določenem za vložitev izvirnika, potem ko je bil poslan po telefaksu.

2. Ker sodno tajništvo med temi sedmimi izvodi ni moglo prepoznati izvirnika, je navedenega odvetnika pozvalo, naj mu pošlje izvirnik tožbe. Odvetnik je poslal izvod, ki je bil še pri njem in ki je v sodno tajništvo prispel po poteku navedenega desetdnevnega roka. Sodno tajništvo je z vlažno krpo preverilo podpis in ugotovilo, da gre za izvirnik tožbe, medtem ko so drugi izvodi fotokopije.

3. Splošno sodišče je nato brez nadaljevanja postopka z obrazloženim sklepom tožbo razglasilo za očitno nedopustno, ker je bil izvirnik tožbe vložen po poteku roka za vložitev tožbe.

4. S to pritožbo se navedeni sklep [2] izpodbija, zlasti kar zadeva pojme popravljive napake, opravičljive zmote in nepredvidenih okoliščin, sorazmernost sklepa, ki ga je sprejelo Splošno sodišče, in varstvo zaupanja v pravo.

Pravni okvir

Statut Sodišča Evropske unije

5. Člen 21, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije (v nadaljevanju: Statut) med drugim določa, da mora biti tožbi priložen,

1 – Jezik izvirnika: francoščina.

2 – Sklep z dne 18. junija 2010 v zadevi Bell & Ross proti UUNT (T-51/10 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep)).

če je to ustrezno, akt, katerega razveljavitev se zahteva. Če ta dokazila tožbi niso priložena, „sodni tajnik zadevno stranko pozove, naj jih predloži v razumnem roku, pri čemer pa tožba ne more biti zavržena niti v primeru, če [so] dokazila […] predložena po izteku roka, predpisanega za vložitev tožbe“.

Poslovnik Splošnega sodišča

6. Člen 43 Poslovnika Splošnega sodišča (v nadaljevanju: Poslovnik) določa:

„1. Izvirnik vsakega procesnega akta mora podpisati zastopnik ali odvetnik stranke.

Izvirnik, ki so mu priložene vse v njem navedene priloge, se vloži skupaj s petimi prepisi za Splošno sodišče in s po enim prepisom za vsako drugo stranko. Prepise overi stranka, ki jih vloži.

[…]

6. […] dan, ko sodno tajništvo po telefaksu ali s katerim drugim tehničnim sredstvom sporočanja, ki je na voljo Splošnemu sodišču, prejme prepis podpisanega izvirnika procesnega akta […] [se šteje] za datum vložitve akta le pod pogojem, da je podpisani izvirnik akta, ki so mu priloženi priloge in prepisi iz drugega pododstavka odstavka 1 zgoraj, vložen v sodnem tajništvu najpozneje deset dni pozneje. Člen 102(2)[3] se ne uporablja za ta desetdnevni rok.

[…]“

7. Člen 44(6) Poslovnika določa:

„Če tožba ni v skladu z zahtevami iz odstavkov od 3 do 5 tega člena[4], sodni tajnik določi razumen rok, v katerem jih mora tožeča stranka izpolniti, bodisi tako, da dopolni tožbo samo ali da predloži zahtevane listine. Če tožeča stranka v tako določenem roku tožbe ne dopolni ali ne predloži zahtevanih listin, Splošno sodišče odloči, ali naj se zaradi nespoštovanja teh zahtev tožba zavrže iz formalnih razlogov.“

3 – V skladu s katerim se procesni roki zaradi oddaljenosti podaljšajo za enkratno obdobje desetih dni.

4 – Ti odstavki določajo predložitev potrdila, da je odvetnik upravičen za zastopanje (odstavek 3), listin iz člena 21, drugi odstavek, Statuta (odstavek 4), in če je tožeča stranka pravna oseba zasebnega prava, dokaza o njenem pravnem statusu in pravilni pooblastitvi odvetnika (odstavek 5).

8. Člen 111 Poslovnika določa:

„Če Splošno sodišče očitno ni pristojno za odločanje o tožbi ali če je tožba očitno nedopustna ali očitno brez pravne podlage, lahko, ne da bi nadaljevalo postopek po opredelitvi generalnega pravobranilca, odloči z obrazloženim sklepom."

Navodila sodnemu tajniku Splošnega sodišča

9. Navodila sodnemu tajniku Splošnega sodišča (v nadaljevanju: navodila sodnemu tajniku) so določena na podlagi člena 23 Poslovnika. Člen 7 teh navodil določa:

„1. Sodni tajnik skrbi za skladnost listin, vloženih v spis, z določbami Statuta, Poslovnika in praktičnih navodil za stranke ter s temi navodili.

Glede na okoliščine primera določi strankam rok, da se jim omogoči, da odpravijo oblikovne nepravilnosti vloženih listin.

Vročitev vloge se odloži, če niso upoštevane določbe Poslovnika iz točk 55 in 56 praktičnih navodil za stranke.

Neupoštevanje določb, povzetih v točkah 57 in 59 praktičnih navodil za stranke, povzroči oziroma lahko povzroči, odvisno od primera, zamudo pri vročitvi vloge.

[…]

3. Brez vpliva na določbe člena 43(6) Poslovnika o pošiljanju listin po telefaksu ali drugem tehničnem sredstvu sporočanja […] sodni tajnik sprejme le listine, ki vsebujejo izvirnik podpisa odvetnika ali zastopnika stranke.

[…]"

Praktična navodila za stranke

10. Praktična navodila Splošnega sodišča za stranke (v nadaljevanju: praktična navodila) so določena na podlagi člena 150 Poslovnika. Razdelek B teh navodil z naslovom „Predstavitev vlog" med drugim določa:

„[…]

7. Izvirni podpis odvetnika ali zastopnika zadevne stranke na vlogi se mora nahajati na koncu vloge. Kadar je zastopnikov več, zadostuje, da vlogo podpiše eden izmed njih.

[…]

9. Prvo stran vsakega prepisa vseh procesnih aktov, ki jih morajo predložiti stranke v skladu s členom 43(1), drugi pododstavek, Poslovnika, mora odvetnik ali zastopnik zadevne stranke opremiti z navedbo, ki jo parafira in s katero potrjuje, da se prepis ujema z izvirnikom."

11. V razdelku F z naslovom „Dopolnitev vlog" so v točkah od 55 do 59 določeni pogoji, pod katerimi je tožbe mogoče dopolniti.

12. V skladu s točko 55 se tožba, ki ne izpolnjuje spodnjih pogojev, ne vroči toženi stranki, določi pa se razumen rok za njeno dopolnitev:

„(a) predložitev potrdila, iz katerega izhaja, da je odvetnik upravičen za zastopanje (člen 44(3) Poslovnika);

(b) dokaz o pravnem obstoju pravne osebe zasebnega prava (člen 44(5)(a) Poslovnika);

(c) pooblastilo (člen 44(5)(b) Poslovnika);

(d) dokaz, da je odvetnika pravilno pooblastila za to pooblaščena oseba (člen 44(5)(b) Poslovnika);

(e) predložitev izpodbijanega akta (ničnostna tožba) […] (člen 21, drugi odstavek, Statuta; člen 44(4) Poslovnika)".

13. Točka 56 določa:

„V zadevah s področja prava intelektualne lastnine, v katerih se izpodbija zakonitost odločbe odbora za pritožbe UUNT, se tožba, ki ne izpolnjuje naslednjih pogojev iz člena 132 Poslovnika, ne vroči drugi/drugim strankam, določi pa se primeren rok za njeno dopolnitev:

(a) imena strank v postopku pred odborom za pritožbe in naslovi, ki so jih te navedle zaradi vročitev, ki jih je bilo treba opraviti v tem postopku (člen 132(1), prvi pododstavek, Poslovnika);

(b) datum vročitve odločbe odbora za pritožbe (člen 132(1), drugi pododstavek, Poslovnika);

(c) izpodbijana odločba v prilogi (člen 132(1), drugi pododstavek, Poslovnika).“

14. Točka 57 med drugim določa:

„Če tožba ne vsebuje naslednjih obličnostnih zahtev, se njena vročitev odloži in se določi razumen rok za njeno dopolnitev:

[…]

(b) izvirni podpis odvetnika ali zastopnika zadevne stranke na koncu tožbe (točka 7 praktičnih navodil);

[…]

(o) predloženi prepisi, ki se ujemajo s tožbo (člen 43(1), drugi pododstavek, Poslovnika; točka 9 praktičnih navodil).“

15. Točka 58 določa, da če tožba ne izpolnjuje obličnostnih zahtev v zvezi s sprejemanjem vročitev, potrdilom za vsakega dodatnega odvetnika, da je ta upravičen za zastopanje, povzetkom bistvenih trditev in prevodom prilog v jezik postopka, je vročena, določi pa se tudi razumen rok za njeno dopolnitev.

16. Nazadnje točka 59 določa načelo ali možnost poprave, odvisno od primera, kadar število strani tožbe presega število strani, predpisano v praktičnih navodilih, in odložitev vročitve v takem primeru.

Dejansko stanje

17. Pritožnica je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 22. januarja 2010 po telefaksu vložila tožbo zoper odločbo UUNT [5]. Ker je bila odločba pritožnici vročena 13. novembra 2009, je po pravilih za izračun procesnih rokov, določenih v Poslovniku, rok za vložitev tožbe potekel 25. januarja 2010.

18. Odvetnik pritožnice je nato v sodno tajništvo poslal tožbo in priloge k tožbi v sedmih

5 – Odločba tretjega odbora za pritožbe z dne 27. oktobra 2009 v zadevi R 1267/2008-3, Bell & Ross BV proti Klockgrossisten i Norden AB (v nadaljevanju: sprejeta odločba).

izvodih ter dokumente, ki se zahtevajo s členom 44, od(3) do (5), Poslovnika, skupaj z dopisom, v katerem je bilo pojasnjeno, da pošiljka vsebuje izvirnik tožbe in prilog k tožbi ter sedem overjenih prepisov istih dokumentov. [6] Pošiljka je v sodno tajništvo prispela 1. februarja 2010, to je deseti dan po tem, ko je bila poslana po telefaksu.

19. Sodno tajništvo je 2. februarja 2010 odvetnika prosilo, naj mu pošlje podpisan izvirnik tožbe, ki naj ga v pošiljki ne bi bilo.

20. Odvetnik je z dopisom z dne 3. februarja 2010 v sodno tajništvo poslal edini izvod tožbe, ki je bil v njegovem spisu, in pojasnil:

„Ker sem prepričan, da sem vam izvirnik dokumenta skupaj s fotokopijami že poslal, vam ne morem reči, ali je priloženi dokument izvirnik ali ne. Menim, da gre za izvod, ki smo ga ohranili v spisu. Prepuščam vam njegovo preučitev in čakam na vaše ugotovitve."

21. Sodno tajništvo je 5. februarja 2010 odvetnika obvestilo o ugotovitvi, da je dokument izvirnik: potem ko je šlo z vlažno krpo čez podpis, se je črnilo (črno) rahlo razmazalo.

22. Sodno tajništvo je torej tožbo v vpisnik vpisalo 5. februarja 2010, to je precej po poteku roka za vložitev tožbe in tudi po desetdnevnem roku, določenem v členu 43(6) Poslovnika.

23. Odvetnik pritožnice se je v dopisu z dne 12. februarja 2010, naslovljenem na sodno tajništvo, skliceval na opravičljivo zmoto, da bi upravičil vložitev podpisanega izvirnika tožbe po poteku zgoraj navedenega desetdnevnega roka.

24. Ob upoštevanju teh okoliščin tožba ni bila vročena UUNT.

Izpodbijani sklep

25. Splošno sodišče je menilo, da je o zadevi dovolj dobro poučeno na podlagi dokazil v spisu, in se je na podlagi člena 111 Poslovnika odločilo, da bo odločalo brez nadaljevanja postopka, ter je z obrazloženim sklepom tožbo zavrglo kot očitno nedopustno.

6 – Zdi se, da nobeden od sedmih izvodov ni bil overjen na samem dokumentu, ker je odvetnik kljub točki 9 praktičnih navodil menil, da zadostuje navedba njihovega ujemanja v spremnem dopisu. Dejstvo, da zadevni prepisi niso bili overjeni v tem smislu, je navedeno v izpodbijanem sklepu, vendar to ni podlaga za ugotovitev nedopustnosti. Vsekakor se zdi, da je šlo za napako, ki bi jo bilo mogoče popraviti na podlagi točke 57(o) praktičnih navodil.

26. Splošno sodišče je opozorilo, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso [7] rok za vložitev tožbe zavezujoč, saj je bil določen zaradi zagotovitve jasnosti in varnosti pravnih položajev ter izognitve vsakršni diskriminaciji ali samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov, in da mora sodišče Unije po uradni dolžnosti preveriti, ali je bil upoštevan. [8] Splošno sodišče je nato ugotovilo, da je tožba v sodno tajništvo po telefaksu prispela 22. januarja 2010, pred potekom roka za vložitev tožbe, in da bi moral izvirnik glede na desetdnevni rok, določen v členu 43(6) Poslovnika, prispeti pred 1. februarjem 2010. Vendar je izvirnik prejelo šele 5. februarja 2010, zaradi česar je bila tožba vložena prepozno. [9]

27. Splošno sodišče je nato preučilo trditve, navedene v dopisu z dne 12. februarja 2010, s katerimi se je uveljavljal obstoj opravičljive zmote: izvajalec, ki je opravil prepise tožbe, naj bi izvirnik zamenjal z enim od prepisov; odvetnikova navada naj bi bila, da se je podpisoval s črnim črnilom; zaradi kakovosti prepisov naj bi bilo težko razlikovati med izvirnikom in prepisi; preizkus z vlažno krpo se ne bi smel sistematično zahtevati od tožeče stranke in zaradi obstoja možnosti dopolnitve na podlagi točke 57(o) praktičnih navodil bi bile tožeče stranke lahko manj pazljive glede potrebe po razlikovanju izvirnika od prepisov.

28. Splošno sodišče je menilo, da nobena od teh trditev ne omogoča ugotovitve opravičljive zmote. V skladu z ustaljeno sodno prakso [10] je treba pojem opravičljive zmote v zvezi z roki za vložitev tožbe razlagati ozko in se lahko nanaša le na izjemne okoliščine, zlasti kadar je zadevna institucija ravnala tako, da je lahko njeno ravnanje samo po sebi ali odločilno povzročilo sprejemljivo zmedo pri zadevni stranki, ki je ravnala v dobri veri in izkazala potrebno skrbnost, ki se zahteva od običajno obveščenega subjekta. V obravnavani zadevi pa je pritožnica priznala, da je sama povzročila zmedo pri pripravi spisa, dokazana pa nista bila niti obstoj izjemnih okoliščin niti izvajanje potrebne skrbnosti. Težavi pri razlikovanju podpisanega izvirnika tožbe od prepisov tožbe bi se bilo mogoče izogniti. [11]

29. Poleg tega nevložitev podpisanega izvirnika v rokih ni med primeri dopolnitve tožb, navedenih v točkah od 55 do 59 praktičnih navodil. Zaradi možnosti dopolnitve,

7 – Sodba z dne 23. januarja 1997 v zadevi Coen (C-246/95, Recueil, str. I-403, točka 21) in sodba Splošnega sodišča z dne 18. septembra 1997 v združenih zadevah Mutual Aid Administration Services proti Komisiji (T-121/96 in T-151/96, Recueil, str. II-1355, točki 38 in 39).

8 – Točka 12 izpodbijanega sklepa.

9 – Točka 17 izpodbijanega sklepa.

10 – Sodba Splošnega sodišča z dne 29. maja 1991 v zadevi Bayer proti Komisiji (T-12/90, Recueil, str. II-219, točka 29) in sklep Splošnega sodišča z dne 11. decembra 2006 v zadevi MMT proti Komisiji (T-392/05, točka 36 in navedena sodna praksa).

11 – Točke od 19 do 27 izpodbijanega sklepa.

določene v točki 57(o), se pazljivost tožečih strank ne bi smela zmanjšati, saj so dolžne razlikovati izvirnik od prepisov. [12]

Predlogi in pritožbeni razlogi

30. Pritožnica Sodišču predlaga, naj izpodbijani sklep razveljavi, ugotovi, da je razveljavitvena tožba dopustna, zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, da to odloči o vsebini, in UUNT naloži plačilo stroškov obeh postopkov.

31. Navaja šest pritožbenih razlogov, ki se nanašajo na kršitev člena 111 Poslovnika, kršitev člena 43 Poslovnika, neupoštevanje točke 57(b) praktičnih navodil in člena 7(1) navodil sodnemu tajniku, nepriznavanje obstoja opravičljive zmote, obstoj nepredvidenih okoliščin ter kršitev načel sorazmernosti in zaupanja v pravo.

32. UUNT predlaga, naj se pritožba zavrne in pritožnici naloži plačilo stroškov.

12 – Točka 28 izpodbijanega sklepa.

Analiza

Uvodne opombe

33. Najprej se mi zdi pomembno dobro opredeliti glavne okoliščine, ki so značilne za to zadevo.

34. Po eni strani ni sporno, da je bil po zamenjavi izvod tožbe, ki je v sodno tajništvo prispel 5. februarja 2010, izvod z izvirnim podpisom odvetnika, izvodi, ki so bili prejeti 1. februarja, pa so bili istovetne fotokopije. Prav tako ni sporno, da je bil dokument, prejet 5. februarja, izvirnik telefaksa, prejetega 22. januarja. Poleg tega ni sporno, da je rok za vložitev tožbe potekel 25. januarja 2010 (in je bil torej upoštevan, kar zadeva pošiljanje tožbe po telefaksu 22. januarja) in da je desetdnevni rok za vložitev izvirnika tožbe, potem ko je bila poslana po telefaksu, potekel 1. februarja 2010.

35. Po drugi strani se mi zdi pomembno navesti, da iz zelo očitnih razlogov sama tožba, poslana Splošnemu sodišču, ni vsebovala nobenih trditev v zvezi z vzroki za zgoraj navedeno zamenjavo, morebitno utemeljitvijo prepozne vložitve tožbe ali možnostmi

dopolnitve. Ker tožba ni bila vročena UUNT in ni bila razpisana obravnava, stranki nista imeli priložnosti izraziti svojega stališča neposredno na Splošnem sodišču.[13] Splošno sodišče je torej odločitev, ki jo vsebuje izpodbijani sklep, sprejelo na podlagi telefonskih pogovorov in dopisovanja med odvetnikom in sodnim tajništvom ter na podlagi prepoznave izvirnega podpisa odvetnika, ki jo je opravilo sodno tajništvo.

36. Dalje je treba opozoriti na načela prava Unije, ki se zdijo najpomembnejša za presojo te pritožbe: načelo pravne varnosti, po katerem so roki za vložitev tožbe zavezujoči in o njih ne morejo odločati stranke ali sodišče; pravico do učinkovitega pravnega sredstva pod pogoji, določenimi v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah; načelo sorazmernosti, po katerem morajo biti ukrepi, sprejeti z določbo prava Unije, primerni za uresničitev zastavljenega cilja in ne smejo presegati tega, kar je potrebno za dosego cilja; in načelo varstva zaupanja v pravo, ki velja za vsako zadevno osebo, pri kateri je institucija Unije ustvarila legitimna pričakovanja, oprta na natančna zagotovila, ki so ji bila dana.

37. Glede na ta načela in okoliščine obravnavane zadeve se mi zdi, da si tretji in šesti pritožbeni razlog zaslužita posebno pozornost, zato ju bom preučila najprej. Drugi pritožbeni razlogi bodo lahko na kratko preučeni v nadaljevanju.

Tretji pritožbeni razlog: neupoštevanje člena 7(1) navodil sodnemu tajniku in točke 57(b) praktičnih navodil

38. Pritožnica trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko ni dalo možnosti za dopolnitev tožbe v skladu s členom 7(1) navodil sodnemu tajniku (v skladu s katerim sodni tajnik strankam določi rok, da se jim omogoči, da odpravijo oblikovne nepravilnosti vloženih listin) in točko 57(b) praktičnih navodil (v skladu s katero se določi razumen rok za dopolnitev, če tožba ne izpolnjuje

13 – Poudarjam, da bi bilo treba, če bi bil izpodbijani sklep sprejet na podlagi člena 113, in ne člena 111 Poslovnika, stranki zaslišati. Navedeni člen 113 namreč določa, da „[lahko] Splošno sodišče […] kadar koli po uradni dolžnosti in *po opredelitvi strank* preizkusi, ali so izpolnjene procesne predpostavke javnega reda […]“ (moj poudarek). Ker je očitna nedopustnost zaradi prepozne vložitve tožbe procesna predpostavka javnega reda, ni lahko razlikovati zadevnih področij uporabe členov 111 in 113 Poslovnika in zato tudi ne opredeliti obsega obveznosti, naložene Splošnemu sodišču, da pred sprejetjem sklepa v okoliščinah, kot so te v obravnavani zadevi, zasliši stranke, čeprav samo pisno (glej zlasti sodbo z dne 2. maja 2006 v zadevi Regione Siciliana proti Komisiji, C-417/04 P, ZOdl., str. I-3881, točka 37).

obličnostne zahteve po izvirnem podpisu odvetnika na koncu tožbe).

39. Najprej, ne morem se strinjati z ugovorom UUNT glede dopustnosti tega pritožbenega razloga. UUNT namreč poudarja, da se pritožnica pred Splošnim sodiščem ni sklicevala na točko 57(b) praktičnih navodil.

40. Načeloma je res, da pritožbenega razloga v zvezi s sporom o glavni stvari, ki se ni uveljavljal pred Splošnim sodiščem, ni mogoče prvič uveljavljati pred Sodiščem.[14] Vendar se mi v obravnavani zadevi zdi, da dopustnosti pritožbenih razlogov ni mogoče presojati z vidika njihove podobnosti s tožbenimi razlogi, ki so se uveljavljali na prvi stopnji. Pritožnica namreč v postopku pred Splošnim sodiščem ni imela nikakršne možnosti uveljavljati kakršen koli razlog v zvezi z zadevno določbo. Sama tožba ni mogla vsebovati trditev v zvezi s pogoji njene vložitve, to je pogoji, ki ob njenem pisanju iz očitnih razlogov niso bili predvideni. Kar zadeva komuniciranje – tudi pisno – med odvetnikom pritožnice in sodnim tajništvom, to nikakor niso dokumenti, v katerih bi pritožnica lahko uveljavljala tožbeni razlog, ki bi bil lahko dopusten v okviru njene tožbe.

14 – Glej zlasti sodbo z dne 21. septembra 2010 v združenih zadevah Švedska in drugi proti API in Komisiji (C-514/07 P, C-528/07 P in C-532/07 P, ZOdl., str. I-8533, točka 126 in navedena sodna praksa).

41. Kar zadeva vsebino, se mi zdijo trditve pritožnice jasno izražene, medtem ko me ugovori UUNT ne prepričajo.

42. Čeprav se odstavek 6 člena 44 Poslovnika dejansko nanaša le na neskladnost s pogoji iz odstavkov od 3 do 5 istega člena, zaradi katere se lahko tožba v razumnem roku, ki ga določi sodni tajnik, dopolni, to sklicevanje ni – v nasprotju s trditvami UUNT – izrecno izčrpno naštevanje.

43. V zvezi s tem člen 7(1) navodil sodnemu tajniku določa, da ta skrbi za skladnost listin, vloženih v spis, z določbami „Statuta, Poslovnika in praktičnih navodil za stranke ter s temi navodili“ ter po potrebi „določi strankam rok, da se jim omogoči, da odpravijo oblikovne nepravilnosti vloženih listin“. Na podlagi tega ugotavljam, da navedene oblikovne nepravilnosti vključujejo vse tiste, na katere se nanašajo določbe navedenih štirih instrumentov.

44. Res je, da neobstoj izvirnega podpisa na koncu tožbe ni povsem obličnostna nepravilnost (kot bi bila na primer uporaba papirja drugega formata od A 4, ki se zahteva v točki 8(a) praktičnih navodil), ker spada v opredelitev dokumenta kot dokumenta, ki prihaja iz pooblaščenega vira, in torej

tudi njegove vsebine. Vendar je podpis samo eden od elementov, ki skupaj omogočajo tako opredelitev. Ti vključujejo tudi dokaz pravnega obstoja tožeče stranke, ki je pravna oseba, pooblastilo, dano odvetniku, dokaz pravilnosti tega pooblastila in potrdilo, da je odvetnik upravičen za zastopanje. Posledica neobstoja samo enega od teh elementov je nezmožnost preveritve pooblaščenega izvora dokumenta in tako njegova nedopustnost. Ker ni sporno, da neobstoj enega od teh drugih dokumentov pomeni oblikovno nepravilnost, ki jo je mogoče popraviti, ugotavljam, da enako velja za izvirni podpis odvetnika.

45. V skladu s točko 57(b) praktičnih navodil se, če tožba ni v skladu z obličnostno zahtevo po izvirnem podpisu odvetnika na koncu tožbe, „vročitev odloži in […] določi razumen rok za njeno dopolnitev“.

46. Zdi se mi torej, da določbe člena 7(1) navodil sodnemu tajniku v povezavi s točko 57(b) praktičnih navodil – jasno – določajo določitev razumnega roka za dopolnitev tožbe, kadar na koncu tožbe ni izvirnega podpisa odvetnika.

47. Vendar UUNT ugovarja, da z navodili sodnemu tajniku ni mogoče dodati možnosti za dopolnitev po poteku roka za vložitev tožbe, ki niso določene v Statutu ali Poslovniku.

48. S to trditvijo se predpostavlja, prvič, razlikovanje med dopolnitvijo po poteku roka za vložitev tožbe (ki naj bi bila lahko določena samo s Statutom in Poslovnikom ter naj bi bila določena v primerih, naštetih v členu 21, drugi odstavek, Statuta in členu 44(6) Poslovnika) in dopolnitvijo pred potekom roka za vložitev tožbe (ki naj bi bila lahko določena v navodilih, ki jih pripravi Splošno sodišče).

49. Najprej menim, da iz pojasnila v členu 21, drugi odstavek, Statuta, „pri čemer pa tožba ne more biti zavržena niti v primeru, če [so] dokazila […] predložena po izteku roka, predpisanega za vložitev tožbe“, ni mogoče sklepati, da neobstoj takega pojasnila v drugih določbah v zvezi s primeri dopolnitve nujno pomeni, da teh drugih primerov dopolnitve *ni mogoče* izvesti po poteku navedenega roka.

50. Dalje poudarjam, da niti v členu 44(6) Poslovnika, niti v členu 7(1) navodil sodnemu tajniku, niti v točki 57 praktičnih navodil ni

eksplicitno ali implicitno navedeno, da se dopolnitev lahko izvede ali se ne sme izvesti po poteku roka za vložitev tožbe. Te tri določbe so napisane zelo podobno in vsaka od njih določa, da sodni tajnik določi (razumen) rok za dopolnitev listine, ki je oblikovno nepravilna. Če je torej primere iz člena 44(6) Poslovnika mogoče popraviti po poteku roka za vložitev tožbe, ni nobenega razloga za sklepanje, da enako ne velja za primere, ki so našteti v drugih dveh določbah. [15]

51. Poleg tega se mi zdi, da mora biti nujno mogoče izvesti vsako možnost dopolnitve tožbe, določeno s procesno določbo, po poteku roka za vložitev tožbe. Dokler namreč rok za vložitev tožbe ne poteče [16], lahko tožeča stranka vedno dopolni tožbo, bodisi na lastno pobudo bodisi na podlagi obvestila sodnega tajništva o oblikovni nepravilnosti, ne da bi bila za to dovoljenje potrebna izrecna določba. Če za dopolnitev *pred* potekom roka za vložitev tožbe ni potrebna nikakršna izrecna določba, je treba iz obstoja take določbe sklepati, da dovoljuje dopolnitev *po* poteku navedenega roka – in to je okoliščina, ki zahteva posredovanje sodnega tajništva in določitev razumnega roka za to. [17]

52. Toda UUNT trdi tudi, da s praktičnimi navodili ni mogoče uvesti nobenega primera dopolnitve, ki ni določen v Poslovniku.

53. Res je, da so praktična navodila predpis nižje stopnje v primerjavi s Poslovnikom, ki je pravna podlaga za ta navodila. Vendar se ta instrumenta uporabljata skupaj in ju je zato treba razlagati čim bolj skladno. V obravnavanem primeru Poslovnik ne vsebuje nobene določbe, iz katere bi bilo mogoče sklepati, da je dopolnitev (ali dopolnitev po poteku roka za vložitev tožbe) upravičena samo v primerih, določenih v njem. Skladna razlaga Poslovnika in praktičnih navodil je torej mogoča, če

15 – Če bi, nasprotno, iz besedila člena 21, drugi odstavek, Statuta („pri čemer pa tožba ne more biti zavržena niti v primeru, če [so] dokazila […] predložena po izteku roka, predpisanega za vložitev tožbe“) sklepali, da mora biti vsaka dopolnitev v primeru, v katerem takega pojasnila ni, izvedena pred potekom roka za vložitev tožbe – in ne vidim nobenega razloga za tako sklepanje – bi bila trditev UUNT nedosledna, ker pojasnila ni niti v členu 44(6) Poslovnika.

16 – Dokler tožba ni vročena nasprotni stranki; toda v skladu z navodili sodnemu tajniku tožba, ki je oblikovno nepravilna, ne sme biti vročena.

17 – Očitno je, da mora sodni tajnik pri določanju roka v posameznem primeru upoštevati ne samo to, kar je razumno za tožečo stranko, ampak tudi to, kar je razumno z vidika tožene stranke (v zadevah v zvezi z znamkami, kot je ta zadeva, pa tudi z vidika druge stranke v postopku pred UUNT), katere pravni položaj mora biti mogoče določiti jasno in zanesljivo, ob upoštevanju rokov za vložitev tožbe in vročitev.

primeri dopolnitve, navedeni v praktičnih navodilih, niso omejeni na obdobje pred potekom roka za vložitev tožbe. Nasprotno, če bi bila ta instrumenta v navzkrižju, bi morala prevladati določba Poslovnika. Vendar se mi zdi, da tudi če bi praktična navodila presegala to, kar je dovoljeno s Statutom ali Poslovnikom, imajo stranke pravico pričakovati, da bo Splošno sodišče menilo, da ga navodila, ki jih je samo pripravilo, zavezujejo še toliko bolj, kadar Splošno sodišče po uradni dolžnosti in brez zaslišanja strank odloči o nedopustnosti tožbe.

54. Nazadnje, UUNT trdi, da se primeri dopolnitve, navedeni v točkah od 55 do 59 praktičnih navodil, ne nanašajo na dopustnost tožbe, ampak samo na njeno vročitev toženi stranki.

55. Te trditve po mojem mnenju ni mogoče sprejeti. Res je, da je v vsaki od zadevnih točk praktičnih navodil pojasnjeno, ali je treba vročitev odložiti ali ne. Poleg tega je verjetno, da nekatere od navedenih pomanjkljivosti – na primer neobstoj oštevilčenja odstavkov iz točke 57(c) – ne bi povzročile nedopustnosti, če ne bi bile popravljene. Po drugi strani bi druge – vključno z neobstojem izvirnega podpisa odvetnika ali zastopnika na koncu tožbe iz točke 57(b), ki se obravnava v tej zadevi – nujno povzročile nedopustnost tožbe, če ne bi bile popravljene. Zato ni mogoče trditi, da dopolnitve, določene v točki 57 praktičnih navodil, vplivajo samo na vročitev tožbe in ne zadevajo njene dopustnosti.

56. Poleg tega se mi zdi, da trditev iz točke 28 izpodbijanega sklepa, da točka 57(o) praktičnih navodil omogoča „odložitev presoje Splošnega sodišča v zvezi s pogoji dopustnosti tožbe, določenimi v členu 43(1), drugi pododstavek, Poslovnika“, ni upoštevna v zvezi s tem. Vsakič, ko so podvomi o pogojih dopustnosti tožbe, je namreč presoja Splošnega sodišča nujno odložena glede na upoštevni datum za presojo, ne da bi bila za to potrebna izrecna določba.

57. Zato menim, da je tretji pritožbeni razlog utemeljen.

Šesti pritožbeni razlog: kršitev načel sorazmernosti in zaupanja v pravo

Varstvo zaupanja v pravo

58. Pritožnica trdi, da je Splošno sodišče kršilo načeli sorazmernosti in zaupanja v pravo, ker je tožbo razglasilo za nedopustno, čeprav je bilo osem izvodov tožbe, ki jih je vse podpisal odvetnik, po telefaksu oziroma po pošti prejetih v roku. V navodilih sodnemu tajniku (člen 7) in praktičnih navodilih (točka 57(b)) je določeno, da je tožbo mogoče dopolniti, da bi bil na njej izvirni podpis odvetnika.

59. UUNT poudarja, da stroga uporaba procesnih rokov in drugih bistvenih postopkovnih pravil ne vpliva na pravico do učinkovitega sodnega varstva. Nedopustnost zaradi prepozne vložitve tožbe naj ne bi bila niti v nasprotju z navedeno pravico niti nesorazmerna. Točka 57(b) praktičnih navodil naj ne bi mogla po naravi utemeljevati zaupanja v pravo v zvezi z dopolnitvijo tožbe, na kateri ni izvirnega podpisa, in ne bi mogla nikakor odstopati od jasne zahteve, določene s členom 43(6) Poslovnika.

60. Kar zadeva, najprej, načelo varstva zaupanja v pravo, opozarjam, da pravica do sklicevanja na to načelo velja za vsako zadevno osebo, pri kateri je institucija Unije ustvarila legitimna pričakovanja, oprta na natančna zagotovila, ki so ji bila dana. Po drugi strani se nihče ne more sklicevati na kršitev tega načela, kadar takih zagotovil ni. [18]

61. Ali lahko v obravnavanem primeru sklepamo o obstoju natančnih zagotovil, ki jih je dalo Splošno sodišče (ali njegovo sodno tajništvo) in ki pri pritožnici utemeljujejo pričakovanje, da bo njeno tožbo mogoče dopolniti?

62. Res je, da pritožnica ne trdi, da je v zvezi s tem prejela izrecno zagotovilo. Vendar je bilo po eni strani na podlagi različnih določb v navodilih sodnemu tajniku (zlasti v členu 7) in praktičnih navodilih (zlasti v točki 57) mogoče razumeti, da je možnost dopolnitve, kot se navaja v obravnavani zadevi, lahko na voljo. V zvezi s tem bi morala vsaka tožeča stranka na splošno imeti možnost zaupati v to, da bo Splošno sodišče upoštevalo pravila, ki jih je samo pripravilo. Po drugi strani je iz izpodbijanega sklepa in dopisa z dne

18 – Glej nazadnje sodbo z dne 7. aprila 2011 v zadevi Grčija proti Komisiji (C-321/09 P, točka 45 in navedena sodna praksa).

3. februarja 2010 razvidno, da je sodno tajništvo 2. februarja 2010, to je dan po poteku desetdnevnega roka, določenega v členu 43(6) Poslovnika, „od [pritožnice] zahtevalo, naj mu pošlje podpisan izvirnik tožbe“ [19]. Glede na navedene določbe je bilo tako zahtevo mogoče razlagati samo kot natančno zagotovilo (čeprav implicitno) obstoja možnosti dopolnitve tožbe s prejetjem podpisanega izvirnika. Ker sodno tajništvo ni imelo navedenega izvirnika in ker sta rok za vložitev tožbe in desetdnevni rok potekla, je lahko namreč njegova predložitev služila samo dopolnitvi. Tožeča stranka, ki je prejela tako zahtevo sodnega tajništva in je vedela, da sta rok za vložitev tožbe in desetdnevni rok potekla, je lahko sklepala samo na možnost dopolnitve, kajti če sodno tajništvo takrat ni imelo izvirnika, ne bi zahteva za njegovo poznejšo predložitev samo za potrditev služila ničemur.

63. Glede na obstoj tega natančnega, čeprav implicitnega zagotovila sodnega tajništva ter določbe člena 7 navodil sodnemu tajniku in točke 57 praktičnih navodil, ki jih je pripravilo Splošno sodišče in ki naj bi jih torej to upoštevalo, je pritožnica po mojem mnenju lahko upravičeno pričakovala, da Splošno sodišče ne bo takoj zavrnilo možnosti, da se vložitev tožbe dopolni s predložitvijo izvirnika v odgovor na zahtevo sodnega tajništva, in to čeprav ni bilo opravičljive zmote na strani pritožnice ali njenega odvetnika, saj v navedenih določbah ni niti nobenega pogoja v zvezi z obstojem take zmote niti ni takega pogoja navedlo sodno tajništvo.

64. Splošno sodišče je v izpodbijanem sklepu svojo ugotovitev nedopustnosti oprlo na trditvi, da je po eni strani treba za upoštevanje roka za vložitev tožbe upoštevati samo datum vložitve podpisanega izvirnika, to je 5. februar 2010, in da po drugi strani nevložitev podpisanega izvirnika tožbe v roku desetih dni, določenem v členu 43(6) Poslovnika, ni med primeri dopolnitve, navedenimi v točkah od 55 do 59 praktičnih navodil. [20] Glede preostalega je samo preučilo in zavrnilo trditve, ki jih je odvetnik pritožnice navedel v dopisu z dne 12. februarja 2010, v katerem se je sklicevал na opravičljivo zmoto.

19 – Točka 4 izpodbijanega sklepa. Datum zahteve v navedenem sklepu ni naveden, vendar je razviden iz dopisa z dne 3. februarja 2010 (glej točko 20 zgoraj), katerega točnost v zvezi s tem se mi ne zdi sporna. Vendar tudi če bi sodno tajništvo zahtevalo, naj se mu pošlje izvirnik isti dan, ko je prejelo sedem izvodov, to je 1. februarja 2010, na dan poteka desetdnevnega roka za pošiljanje izvirnika, ni očitno, da bi se sodnemu tajništvu zdelo verjetno, da bo v Luxembourgu pred potekom navedenega roka ob polnoči prejelo dokument, ki je bil še pri odvetniku v Parizu.

20 – Točka 17 oziroma 28 izpodbijanega sklepa.

65. V zvezi s tem se mi zdi trditev, da nevložitev podpisanega izvirnika tožbe v roku ni med primeri dopolnitve, naštetimi v točkah od 55 do 59 praktičnih navodil, napačna, ker ti primeri v točki 57(b) vključujejo neobstoj izvirnega podpisa odvetnika na koncu tožbe.

66. Vsekakor Splošno sodišče ni upoštevalo možnosti dopolnitve s preprosto vložitvijo podpisanega izvirnika v odgovor na zahtevo sodnega tajništva – možnost, v katero je pritožnica lahko imela upravičeno zaupanje – ampak je samo razmislilo, ali je mogoče ugotovljeno nedopustnost zavrniti na podlagi obstoja opravičljive zmote. Zdi se mi torej, da je Splošno sodišče tako kršilo načelo varstva zaupanja v pravo na strani pritožnice.

Načelo sorazmernosti

67. Glede načela sorazmernosti je treba preveriti, ali je Splošno sodišče procesne določbe v izpodbijanem sklepu uporabilo primerno za uresničitev zastavljenega cilja in ali ta uporaba ni presegala tega, kar je potrebno za dosego cilja.

68. Kot je Splošno sodišče opozorilo v sklepu, je zastavljeni cilj zagotoviti jasnost in varnost pravnih položajev ter se izogniti vsakršni diskriminaciji ali samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov. Stroga uporaba rokov za vložitev tožbe in zahteva po vložitvi tožbe z izvirnim podpisom osebe, ki je za to ustrezno pooblaščena, omogočata (zlasti) institucijam, organom ali uradom Unije, katerih akt bi se lahko izpodbijal, da preverijo, ali po tem, ko je potekel določen rok, zoper ta akt ni bil vložen dopusten ugovor.

69. Vendar je treba interes morebitne tožene stranke, da se prepriča o statusu svojega akta – izpodbijan ali neizpodbojen – uravnotežiti z interesom vsake osebe, ki meni, da ji je bila z aktom storjena krivica, da ga lahko izpodbija pod razumnimi pogoji. V smislu pravne jasnosti in varnosti je torej zastavljeni cilj dvojen. Cilj ni samo zaščititi toženo stranko pred prepozno ali nepotrjeno tožbo, ampak je tudi zagotoviti tožeči stranki pravico do učinkovitega pravnega sredstva. Kakršna koli določba ali akt, ki bi z dajanjem prednosti enemu v škodo drugemu porušil bistveno ravnotežje med tema deloma cilja, bi bil po mojem mnenju nezdružljiv z načelom sorazmernosti.

70. V obravnavanem primeru se ne trdi, da so zadevni roki ali zahteva po avtentifikaciji tožbe ovirali možnost pritožnice, da vloži tožbo zoper sprejeto odločbo. Vendar je Splošno

sodišče, ko je ugotovilo formalno nedopustnost tožbe zaradi napake pritožnice, to možnost odpravilo. Ker menim, kot sem navedla zgoraj, da ugotovitev nedopustnosti ni izhajala iz veljavnih določb, je treba preučiti, ali Splošno sodišče v svoji odločitvi ni dalo prednosti zaščiti UUNT v škodo pravice pritožnice do učinkovitega pravnega sredstva.

71. Po mojem mnenju se je v izpodbijanem sklepu jeziček na tehtnici zadevnih interesov dejansko prevesil preveč v korist UUNT.

72. Po eni strani je upoštevni datum za odločitev, ali je bila vložena formalno dopustna tožba, odvisen od vrste dejavnikov, med katerimi so zlasti dan, ko se je tožeča stranka lahko seznanila z izpodbijanim aktom, obstoj morebitne predhodne vloge za pravno pomoč [21], vložitev tožbe s „tehničnim sredstvom sporočanja, ki je na voljo Splošnemu sodišču," in možnosti dopolnitve po poteku roka za vložitev tožbe (med katerimi vsaj možnost iz člena 21, drugi odstavek, Statuta, ni sporna). Poleg tega v praksi formalno dopustna tožba ne more biti toženi stranki nikoli vročena istega dne, kot je vpisana v vpisnik v sodnem tajništvu. Morebitna tožena stranka se torej ne more prepričati, da njen akt ne bo izpodbijan, ne da bi preverila (najmanj) vse te dejavnike. Dan, ko bo lahko prepričana o tem, je torej lahko (celo dolgo) po datumu poteka roka za vložitev tožbe, in da bi se prepričala, se bo morda morala pozanimati v sodnem tajništvu.

73. Po drugi strani možnost, da sodni tajnik določi (razumen) rok za dopolnitev tožbe, ki ni v skladu z nekaterimi formalnimi pravili dopustnosti, precej omeji tveganje za toženo stranko, da se njeno obdobje negotovosti podaljša zaradi ravnanja tožeče stranke, s katerim ne izpolnjuje obveznosti.

74. Glede na te preudarke in dejanski okvir obravnavane zadeve (vložitev tožbe po telefaksu, za katero ni sporno, da je bila istovetna izvirniku, pred potekom roka za vložitev tožbe, vložitev sedmih izvodov tožbe, za katere ni sporno, da so istovetni prepisi izvirnika, v roku desetih dni, določenem v členu 43(6)

21 – Člen 96(4) Poslovnika določa, da „[z] vložitvijo vloge za pravno pomoč preneha teči rok za vložitev pravnega sredstva, in sicer do dneva vročitve sklepa, s katerim je o tej vlogi odločeno, ali […] sklepa o določitvi odvetnika, ki bo prosilca zastopal".

Poslovnika, in vložitev izvirnika štiri dni pozneje kot takojšen odgovor na zahtevo sodnega tajništva po poteku navedenega roka) menim, da je Splošno sodišče, ki je izključilo vsakršno možnost dopolnitve na podlagi določb, ki jih je samo pripravilo, kršilo načelo sorazmernosti.

75. Zato menim, da je šesti pritožbeni razlog utemeljen.

Vmesna opomba

76. Iz moje analize tretjega in šestega pritožbenega razloga je razvidno, da je treba po mojem mnenju pritožbi ugoditi. Ker stanje postopka očitno ne omogoča dokončne odločitve o zadevi, bi jo bilo treba vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču.

77. Če pa bi Sodišče v zvezi s tema pritožbenima razlogoma uporabilo drugačen pristop, menim, da pritožbi na podlagi preostalih pritožbenih razlogov ne bi moglo ugoditi iz razlogov, ki jih bom na kratko predstavila v nadaljevanju.

Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 111 Poslovnika

78. Pritožnica trdi, da se generalni pravobranilec ni opredelil, kar je v nasprotju s členom 111 Poslovnika.

79. Res je, da navedeni člen, na katerem temelji izpodbijani sklep, določa opredelitev generalnega pravobranilca. Vendar člen 2(2) Poslovnika določa, da se sklicevanje na generalnega pravobranilca „uporablja le, kadar je za generalnega pravobranilca določen sodnik“. V obravnavani zadevi pa v postopku pred Splošnim sodiščem ni bil noben sodnik določen za generalnega pravobranilca. Pritožbeni razlog je torej treba zavrniti kot brezpredmeten.

Drugi pritožbeni razlog: kršitev člena 43 Poslovnika

80. Pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je napačno razlagalo člen 43 Poslovnika, ko je menilo, da je bila tožba vložena po poteku roka. Poudarja, da se okoliščine obravnavane zadeve razlikujejo od okoliščin, ki so pripeljale do sklepa PubliCare Marketing

Communications proti UUNT [22], navedenega v točki 17 izpodbijanega sklepa. V zadnjenavedeni zadevi je izvirnik tožbe, potem ko je bila poslana po telefaksu, prispel prepozno, ker poštna pošiljka ni bila zadostno frankirana. V obravnavani zadevi je sodno tajništvo sedem izvodov tožbe, ki jih je podpisal njen odvetnik, prejelo 1. februarja, to je pred potekom veljavnega roka. Upoštevno vprašanje je vprašanje prepoznave izvirne tožbe. Člen 43 naj ne bi določal načinov podpisa tožbe (barva, vrsta pisala itd.). Preizkus z vlažno krpo naj bi bil sporen, ker se nekatera črnila ne razmažejo. Splošno sodišče naj bi torej v izpodbijanem sklepu, ne da bi navedlo metodo, ki mu je omogočila razlikovanje izvirnika od prepisa, dodalo pogoje, ki jih člen 43 Poslovnika ne vsebuje.

81. UUNT meni, da je ta pritožbeni razlog očitno neutemeljen. S členom 43(1) Poslovnika naj bi se zahteval ročni podpis odvetnika. [23] Člen 7(3) navodil sodnemu tajniku naj bi tako določal, da sodno tajništvo sprejme le listine, ki vsebujejo „izvirnik podpisa odvetnika“. Metoda, s katero sodni tajnik razlikuje izvirnik od prepisa, naj bi bila neupoštevna, ker pritožnica ne izpodbija, da dokumenti, vloženi 1. februarja 2010, niso bili izvirniki. Navedeno naj torej ne bi bilo nikakršno izkrivljanje dejstev s strani Splošnega sodišča. Vprašanje, ali je bil dokument, ki je bil v sodno tajništvo vložen 5. februarja, dejansko izvirnik, je neupoštevno. Tudi če je bil to izvirnik, naj bi bil vložen po poteku roka. V nasprotnem primeru naj bi bila tožba nedopustna glede na člen 43(1) Poslovnika.

82. Zdi se, da pritožnica s tem pritožbenim razlogom graja predvsem „preizkus z vlažno krpo“, ki ga je uporabilo sodno tajništvo, in dejstvo, da je Splošno sodišče ta preizkus dopustilo, zaradi česar naj bi bili veljavnim določbam dodani pogoji glede načina zapisa izvirnega podpisa pooblaščene osebe na procesno listino, ki jih besedila ne vsebujejo.

83. Tega sklepanja ne morem sprejeti, čeprav so lahko nekatere trditve, navedene v tem pritožbenem razlogu, upoštevne v okviru drugih pritožbenih razlogov.

84. Z zahtevo po izvirnem podpisu na nekaterih listinah (izvirnikih), ne pa tudi na drugih (prepisih), se nujno predpostavlja možnost razlikovanja med izvirnikom in prepisom. V nasprotju s tem, kar naj bi trdila pritožnica, ni v izpodbijanem sklepu določena nobena natančna zahteva v zvezi s tem. Čeprav je uporaba črnila, ki se lahko razmaže, in/ali črnila druge barve, kot je barva fotokopije,

22 – Sklep Splošnega sodišča z dne 28. aprila 2008 (T-358/07).

23 – Sklep Splošnega sodišča z dne 24. februarja 2000 v zadevi FTA in drugi proti Svetu (T-37/98, Recueil, str. II-373).

lahko med načini, s katerimi se lahko zagotovi razlikovanje, nič v sklepu ne izključuje drugačnega dokaza.

85. Nikakor ni sporno, da je preizkus, ki ga je v obravnavani zadevi opravilo sodno tajništvo, čeprav je zelo preprost, dejansko omogočil prepoznavo izvirnika med osmimi izvodi tožbe, ki jih je imelo sodno tajništvo.

86. Menim torej, da drugi pritožbeni razlog ni utemeljen.

Četrti in peti pritožbeni razlog: opravičljiva zmota in nepredvidene okoliščine

87. Pritožnica se po eni strani sklicuje na opravičljivo zmoto. Ker je bil obseg zahtevanih prepisov (skupaj 2651 strani) precejšen, se je njen odvetnik obrnil na zunanjega izvajalca storitev. Pri tem naj bi ravnal s potrebno skrbnostjo. Izvajalec storitev naj bi v pošiljko za Splošno sodišče pozabil vključiti eno listino, kar naj bi bila zmota, ki naj bi jo odvetniku uspelo pravočasno popraviti. Pritožnica naj bi ravnala v dobri veri. Vsi dokumenti, poslani sodnemu tajništvu, naj bi bili podpisani in vloženi v rokih. Pritožnica po drugi strani trdi, da zamenjava izvirnika s prepisom izhaja iz neobičajnih okoliščin, na katere ni imela vpliva, namreč, da je izvajalec storitve zamenjal izvirnik s prepisom ter predložil nepopolno prilogo. Pritožnica naj bi uporabila vsa sredstva za odpravo teh težav in naj bi vedno ravnala v dobri veri, pri čemer je bila prepričana, da je izvirnik že v rokah sodnega tajništva.

88. UUNT meni, da se pojem opravičljive zmote nanaša samo na izjemne okoliščine, zlasti kadar je zadevna institucija ravnala tako, da je njeno ravnanje pri zadevni stranki samo po sebi ali odločilno povzročilo sprejemljivo zmedo. Razlikovanje med izvirnikom in prepisom naj bi bilo zelo pomembno. Pritožnica bi morala jasno razlikovati izvirnik od prepisov, na primer s podpisom izvirnika s pisalom z modrim črnilom. Če bi ukrepala hitreje, bi bila dopolnitev v roku za vložitev tožbe mogoča. UUNT poleg tega meni, da je za zamenjavo izvirnika s prepisom odgovorna pritožnica.

89. Kar zadeva ta pritožbena razloga, se strinjam z UUNT. Za pripravo, nadzor in preverjanje procesnih listin, ki jih je treba vložiti v sodnem tajništvu, je v celoti odgovoren zastopnik zadevne stranke pod nadzorom te stranke, ki ji je odgovoren. Res je, da lahko nastanejo izjemne in/ali nepredvidene okoliščine, ki povzročijo popolnoma opravičljivo zmedo. Toda v tej zadevi ni na podlagi ničesar, kar je ugotovilo Splošno sodišče ali kar trdi pritožnica, mogoče sklepati o drugem kot o pomanjkanju skrbnosti pritožnice ali njenega odvetnika v okoliščinah verjetno slabega

načrtovanja v okviru strogega roka za vložitev tožbe. Iz Poslovnika je jasno razvidno, da je treba v sodnem tajništvu vložiti izvirnik tožbe, tako da je vsaka tožeča stranka obveščena o potrebi po opredelitvi tega izvirnika. Sredstva, ki se uporabijo za to, so v celoti odvisna od skrbnosti tožeče stranke. Določen ni noben poseben ukrep, toda razlikovanje med izvirnikom in fotokopijo na podlagi barve črnila podpisa ali z drugim ustreznim sredstvom bi se lahko izkazalo za koristno.

90. Po mojem mnenju torej pritožbenih razlogov v zvezi z obstojem opravičljive zmote ali nepredvidenih okoliščin ni mogoče sprejeti.

Končne ugotovitve

91. V času, ko tri stopnje odločanja pri Sodišču Evropske unije predlagajo Svetu Evropske unije, naj odobri, da se v njihove poslovnike vključi sistem „e-curia“, na podlagi katerega bi bilo procesne listine mogoče vložiti in vročiti po elektronski poti z avtentifikacijo s pooblaščenim elektronskim podpisom, pri čemer bi se tako vložene listine lahko štele za izvirnike, se zdi, da ta pritožba spada v sistem, ki naj bi sčasoma izginil.

92. Čeprav bi odločitev v tej zadevi torej lahko neposredno vplivala samo na vse manj prihodnjih zadev, se mi zdi pomembno, da Sodišče sprejme stališče do primera, v katerem je zaradi zmote listina, ki je bila vložena v rokih, istoveten prepis izvirnika, ki bi moral biti vložen namesto nje, toda ki je bil vložen takoj po zahtevi sodnega tajništva, in v katerem je pritožnica na podlagi te zahteve in določb, ki jih je pripravilo samo Splošno sodišče, lahko menila, da ji je odobren kratek rok za dopolnitev.

Stroški

93. V skladu s členom 69(1) Poslovnika Sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Vendar lahko Sodišče v skladu s členom 69(3) Poslovnika v izjemnih okoliščinah odloči, da vsaka stranka nosi svoje stroške.

94. Čeprav v obravnavani zadevi menim, da UUNT ne more uspeti s svojimi predlogi, se mi zdi, da je zaradi posebnih okoliščin te pritožbe upravičeno, da se mu stroški pritožnice ne naložijo. UUNT ni namreč nikakor prispeval k odločitvi Splošnega sodišča, da tožbo zavrže kot očitno nedopustno, in njegovo interveniranje na stopnji pritožbe ni povzročilo nobenih stroškov za pritožnico, ki po vložitvi odgovora na pritožbo UUNT ni zahtevala niti tega, da bi lahko vložila repliko, niti tega, da bi bila zaslišana na obravnavi.

95. V teh okoliščinah se mi zdi pravično odrediti, naj vsaka stranka nosi svoje stroške v zvezi s pritožbo.

Predlog

96. Glede na zgoraj navedeno menim, da bi Sodišče moralo:

– razveljaviti sklep Splošnega sodišča Evropske unije z dne 18. junija 2010 v zadevi Bell & Ross proti UUNT (T-51/10);

– zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču Evropske unije;

– odrediti, naj vsaka stranka nosi svoje stroške v zvezi s pritožbo.